

Luk. 8:4-15 sexagesima 1:a årg. 090215

Pär Lewin Ronnås

Den här världen är Guds värld brukar vi säga. Enligt bibeln har Guds skapat den och uppehåller den genom att vara ständigt närvarande i den. Eller som Paulus säger, "det är i honom vi lever, rör oss och är till." Jag tror att han är så förknippad med den, att skulle Gud av någon anledning dra sig undan från skulle livet inte längre vara möjligt. Därför är också den här världen genomsyrad av Gud tilltal till oss. Allt från det första "varde ljus" till profeterna, Jesus själv och bibeln ord. Ja kanske kan också en och annan välmenande predikant få räknas dit.

Guds levande ord finns i skapelsen och går genom historien som ett levande tilltal till oss. Vi finner det i bibeln och jag vill tro att kyrkan är en förmedlare av det.

Men jag tror också att Guds ord är större än så. Allt det goda vi känner och som sker människor emellan. Babyn som föds och varsamt läggs på mammans mage. Den oväntade hjälpen av den okände på gatan. Eller två människor som älskar varandra och vill dela sina liv. Människor som ställer upp och finns till för varandra.

Ja, allt det som gör att vi kan se att livet, det är också någonting gott. Är inte också det Guds ord till oss. Är inte också det, en del av det levande ordet. Det ord, det tilltal som lever mitt ibland oss. Livet är också någonting gott.

Gud förser oss med kärlek, och så blir vi det levande ordet till varandra.

Ordet blev kött står det i inledningen av Johannes-evangeliet. Jo, det var om Jesus själv.

Men du och jag, ditt och mitt liv. Är inte också det bärare av ordet, av tilltalet. Det vi är, det vi gör, det vi säger... Ordet blir kött.

Världen är full av kärlek och ibland skulle man vilja göra som Jesus själv, ropa "hör du som har öron att höra med".

Men när man tittar sig omkring så kan man, om man ska vara ärlig, också undra var ordet finns mitt i allt detta. Om nu Gud genomsyrar världen, varför ser det då ut som det gör.

Varför verkar så mycket falla på väggkanten, på berghällen eller bland tistlarna? Varför verkar det vara så mycket, som liksom bara faller till marken och dör?

Ord som blir sagda, men **inte borde** bli det.

Ord som **borde** bli sagda, men inte blir det.

Handlingar som gör skada, eller det goda handlingar vi låter bli att göra.

En journalist skrev i en krönika att hon hade mött en okänd gråtande kvinna på gatan. Journalisten vek då ner blicken mot marken och gick förbi. Men efteråt kom den krypande tanken ikapp henne. Om hon ändå hade lagt handen på kvinnans axel och frågat hur hon hade det. Men likt prästerna i berättelsen om den barmhärtige Samariern, så hade hon bara gått förbi. Jag tror att vi kan känna igen oss... Ett tilltal ett ord som ännu en gång bara faller till marken och dör.

Varför blir det så?

Är det ondska? Nej det är för starkt att säga. Är det egoism? Nej snarare handlar det om rädsla, att inte våga göra. -det man egentligen ville göra, borde göra, eller kanske måste göra.

Orden faller till marken och dör. Orden vi uttalar, eller håller inne med. Handlingar vi utför, eller väljer att låta bli att göra. Nej låt oss inte kalla det ondska. Utan snarare mänskliga tillkortakommanden. Och det finns det ganska många ord på. Rädsla, avund, girighet, lättja, själviskhet. Ord som vi alla bär inom oss. Ord vi alla, gång på gång, måste brottas med.

Det är möjligt att det bara är en lek med ord. Men jag tror att det är viktigt hur vi benämner det, och därmed hur vi människor ser på oss själva. Vi är inte onda. Men vi bär på tillkortakommanden. Det verkar vara så att vara människa. Gud förser oss med kärlek, och vi blir så en del av det levande ordet till varandra.

Men det handlar ju inte bara om vår förmåga att göra och att säga det rätta. Egentligen kanske texten mer handlar om hur det tas emot Vad som kommer ut av det. Eller var människan liksom befinner sig. Vad är det som gör att utsädet, att ordet inte slår rot?

Vi vet alla att ibland är vi inte särskilt mottagliga. Livet är som texten också bland annat säger, ibland så fyllt av annat. Rikedomar och nöjen. Ja, både glädjen och sorgen kan stå i vägen. Även om det är det goda som pockar på vår uppmärksamhet och vill berätta något för oss.

Vi vet också att vi människor också bär på en viss grad av individualism. Kanske idag mer är någonsin. En individualism på gott och ont. Vi får i högre grad liksom vara dom vi är. Alla behöver inte vara lika, men får sticka ut. Samhället blir lite paradoxalt nog, genom sin individualism också mer pluralistiskt. Men individualismen kan också innebära en skepsis mot andra eller annat, som inte är ens eget. Jag formar själv mitt liv. Jag formar själv mitt universum. Jag tar ansvar för mig själv. Det behöver nog inte betyda att jag inte skulle vilja, eller till och med längtar efter att det fanns nånting annat, nånting större än min egna kraft och min egna förmåga. Men ovilja eller kanske rädslan för att det ska komma in och rubba och störa det jag format runtomkring mig. Den gör att jag lätt stänger till.

Jag anar att det finns en större öppenhet för att tala om Gud idag. Men jag ser också att man ofta vill forma sitt egna förhållningssätt, sin egna tro. Man köper inte några färdiga paket, och många av kyrkorna fortsätter att gapa halvtomma. Att tro är inte enkelt idag. Och det är inte bara på såningsmannen eller budbäraren det kommer an.

En sak som slår mig när jag läser den här texten. Det är såningsmannens generositet. Man kan nästan tycka att det gränsar till slöseri eller dumhet. Varför sår han vid vägen, där han vet att andra kommer att trampa ner det han sått? Och såg han inte tistlarna som han egentligen vet förkväver allt det andra. Och nog borde han veta att jordmånen ovanpå berget är så tunt att vattnet bara rinner undan, så att det han sår då inte får nå väta. Jo, allt detta visste och såg han nog. Och det är kanske en av poängerna. Han gör det ändå. Han sår ändå. För man kan ju aldrig riktigt veta. Nej, Man kan inte vara helt säker på vad som händer med det man gör, med det man säger. Om man nu ska sätta mänskliga epitet på Gud, så är kanske ett av dem just generositet. Att inte ständigt kalkylera, att inte ständigt beräkna. Utan ge ut ändå.

Guds ord till oss, Guds tilltal till oss genomsyrar världen. Vi hittar det i bibeln, i skapelsen och i de människor vi möter. Kärleken som genomsyrar, som ett trots allt, mitt i det bristfälliga. Och vad vi svarar, det är vad det får göra med oss. Lever av det, det gör vi alla, men att våga leva i det, det behöver inte vara samma sak.

Jag vill sluta där vi började idag.

Våga vara den du i Kristus är.

Den i hans tanke, den i hans kärlek,
den i hans ögas eviga ljus du är.